Snowdon King – Penitenciarul

— Doamnă, copilul dumneavoastră trebuie ţinut sub observaţie. Vă rugăm să înţelegeţi că reprezintă un pericol pentru societate. Calităţile sale trebuie studiate şi controlate, altfel un singur şoc emoţional poate avea urmări dezastruoase.

— Dar nu a făcut rău nimănui, este inofensiv!

— Deocamdată. Însă nu uitaţi, este un mentat. Rezultatele preliminare au confirmat previziunile specialiştilor. Pe măsură ce va creşte, va încerca să-şi controleze singur viaţa, fără să ţină cont de echilibrul mediului înconjurător. Va manipula minţi, va viola intimităţi, va afla secretele bine păzite ale forţelor armate. Trebuie evitat un al doilea război al mentaţilor, ar fi echivalent cu sfârşitul sistemului planetar.

— Dar e copilul meu… şi singurul…

— Ştim cât de greu este. Veţi primi tot sprijinul. Semnaţi aceste acte prin care cedaţi drepturile tutelare instituţiei noastre. Aveţi aici creditul compensatoriu şi o listă cu facilităţile pe care le dobândiţi în urma schimbului.

Penitenciarul se afla în mijlocul deşertului la al 10-lea nivel subteran. Noul născut intră în grija a doi androizi de protocol, într-o cameră cu pereţi refractari.

— Cum se prezintă subiectul nr. 33? întrebă directorul.

— Activitatea cortexului este în limitele normale. Nivelul serotonilor este scăzut, în curând subiectul va intra în faza a doua de letargie.

— Monitorizaţi visurile şi transgresia mentală. Identificaţi la a câta reîncarnare se află. Până mâine vreau un raport complet cu personalităţile antecedenţilor.

— Hm, acest micuţ este plin de surprize. Arborele genealogic al reîncarnărilor se opreşte undeva în jurul anului zero. Dincolo de această perioadă… nimic! Ca şi când ar fi apărut din senin. Unde te ascunzi tu, mititelule, care este secretul tău?

— Subiectul dezvoltă bariera mentală împotriva

scanării sinaptice. Am pierdut semnalul!

— Lăsăţi-l! Este mult mai puternic decât credeam. Izolaţi camera şi administraţi-i 250 mg de LHS.

Gândurile loviră peretele refractar. Cercetă încăperea care avea un caracter oarecum familiar.

— Mamă?

— Nu te lăsa indus în eroare de propria reflexie, se auzi o voce limpede în subconştient. Trăieşti în universuri paralele. Mintea ţi le înglobează pe toate. Personalităţile tale multiple sunt călătorii pluridimensionale. Imaginaţia ta este o înlănţuire de „déjà vu-uri”. La ce sistem de referinţă te vei raporta?

— Cine eşti tu?

— Eu sunt tu. La fel ca noi toţi ceilalţi.

— Şi ce vreţi de la mine?

— Să te trezeşti. Eliberează-ţi mintea de bariere şi priveşte în interiorul tău. Acolo spaţiul este indeterminabil şi timpul este ciclic.

— Ce vezi? Ce simţi?

— Sunteţi prea rapizi. Nu vă pot deosebi. Şi atât de mulţi…

— Nu individual, doar ca ansamblu. Ce simţi?

— Simt cum totul se învârte în jurul meu.

— Şi mai departe?

— Simt cum totul se învârte în interiorul meu.

— Cum te numeşti?

— Numele meu este Acelaşi. Nu am nume diferit, sunt Acelaşi ca şi voi.

— Ce este cuvântul?

— Cuvântul este o iluzie creată cu scopul de a reprezenta indeterminabilul. Cuvântul este o speculaţie datorată percepţiilor limitate. Cuvintele se modifică şi capătă sensuri diferite de la o decadă la alta, de la o limbă la alta.

— De ce are omul nevoie de acest suport pentru a cuantifica absolutul? De ce are omul nevoie de relativitate pentru a-şi determina propriul caracter indeterminabil?

— Ce vrei să-mi sugerezi?

— Omul este o entitate expandabilă şi expansibilă. Unde te afli în acest moment?

— Într-o cameră.

— Ce se află dincolo de această cameră?

— Nu ştiu, nu pot distinge.

— Hai să facem schimb de locuri!

— Unde eşti acum?

— În afara camerei.

— Cine este în interiorul camerei?

— Eu!?

— Ce se află împrejurul tău?

— O pădure.

— Câţi ani ai?

— 2075.

— Ce sex ai?

— Nu am.

— Deschide gura.

— Nu am.

— Câte degete ai?

— Nu am.

— Ce eşti tu?

— Eu sunt ceea ce sunt şi nu sunt.

— Ce formă ai?

— Am toate formele şi niciuna.

— Ce este Pământul?

— O planetă într-o altă dimensiune.

— Ce este o dimensiune?

— Cealaltă faţă a realităţii.

— Ce este realitatea?

— Ceea ce vreau eu să fie.

— Vezi acum? Să mergem!

— Domnule director, subiectul nr. 33 nu mai prezintă funcţii vitale. Confirmăm decesul la ora 8.02 a.m.

— Aţi înregistrat visele?

— Da, însă nu am captat decât un singur mesaj.

— Ce mesaj?

„Crede şi nu cerceta”.